

E koldus zűrös bús világ
Virágpiaccá változik még
Harmadnapon föltámadok
Felém lebegsz láthatlak ismét

Egy délelőtt fél délután
Fakóra hűt bolond kalandláz
Lelkem kislányom Krisztinám
A fényben szirmot bont a Grand' Place

Kezem szorítod semmi baj
Krisztinka jól van jól tanul
Ma játszhatunk beszélhetünk
Szár az szemekkel szótlannul

Fölnézlek újra mindenem
Nevethetünk majd elmegyek
Mosolyka táncol nyútt bohóc
Apád már szinte gyermeked

Majd felnövünk nagyok leszünk
Álmokban megjelenysz nekem
Szívemig érsz és átragyogsz
Mint látomás a szenteken

Utassy József

PEREG A DOB

Mi ez a barbár lefokozás?
Tépik, szaggatják váll-lapomat.
Amit írtam: parancsra írtam!
Tanúm rá tízezer virradat.

Ki hát e mord lefokozó itt?!
Isten volna? Vele nincs dolgom.
Pereg a dob, hull a paroli,
szakad a tölgyfalomb a dombon.

Kincstári gőgjük stigmáit már
holtomiglan magamon hordom.

PONTOSÍTÓ

Istennel volt vitám,
nem az Elmúlással,
mert én a loholó
ősz Időt imádtam,
jobban szót értettem
vele, mint anyámmal:

vitám Istennel volt,
nem az Elmúlással!

TAVASZ A HADI ÚTON

Zuborog vérem, bizsereg:
hát újra itt vagy, kikelet?!

Hatvanegy éve ámulom
tarka pompád. De már unom!

Isten hiába fenyeget:
nincslő trónusán nevetek.

Száraz, mindentudó ágon
holló hallgat. Bakát gyászol:

őt, akit gerlice dúdol
világgá a hadi úton.

Kiért megnyílnak az egek,
s szemem zápora megered.

AGYAM LABIRINTUSÁBAN

Tűnődni, töprengeni:
azt igen!

Ahhoz mindig is nagy volt a kedvem.

Agyam labirintusában
csak a szörnyet,
a szörnyek szörnyét kerestem.

De mi lett volna, mondd,
ha nem vezet vissza engem
vakond éjszakámból fonalad,

okos fonalad, én Ariadném:
szerelmem!

Rába György

MAGÁNIDŐ

Nem szívtam el s gondja se bánt
sohasem egy pipa dohányt
füstje bodrain elmerengve
nem próbáltam elragad e
fűszeres semmi végtelenje

Nem szöktettem meg lányt vakon
dúlva szülői álmokon
a gazdátlan életre váltan
a holnapok zuhatagán át
bízva egy út menti csodában

Anyaföldemnek félhanyatt
nem másztam meg sziklafalat
önszántamból így át nem éltem
választott ám beláthatatlan
percen himbálódzik a létem